

2. Zarzut drugi dotyczący braku uzasadnienia decyzji

- Naruszenie art. 296 ust. 2 TFUE, ponieważ Komisja nie podała wystarczającego i niezawierającego sprzeczności uzasadnienia, dłaczego z art. 31 ust. 1 w związku z art. 32 ust. 5 rozporządzenia (WE) nr 1290/2005 w związku z art. 6 lit. h) rozporządzenia (WE) nr 885/2006 w wersji rozporządzenia (WE) nr 1233/2007 miałyby wynikać obowiązki państw członkowskich, by już w latach 2006–2008 w ramach nieprawidłowości przy refundacjach wywozowych w tabeli III na podstawie rozporządzenia (WE) nr 885/2006 w wersji rozporządzenia (WE) nr 1233/2007 kwoty podlegające zwrotowi i związane z nimi odsetki ująć w jednej rubryce i to już przed powiadomieniem o wysokości odsetek (przy czym istnienie roszczenia o odsetki jako takie nie jest kwestionowane). Poza tym Komisja nie uzasadniła w sposób wystarczający i pozbawiony sprzeczności, na czym konkretnie miało polegać naruszenie obowiązków z zakresu kontroli kluczowych.

3. Zarzut trzeci dotyczący upływu terminu na podstawie art. 31 ust. 4 rozporządzenia (WE) nr 1290/2005

- Naruszenie art. 31 ust. 4 lit. a) rozporządzenia (WE) nr 1290/2005 i art. 52 ust. 4 lit. a) rozporządzenia (UE) nr 1306/2013 z tego powodu, że Komisja nie powiadomiła pisemnie o zastrzeżeniach (obliczenie i opis odsetek oraz nieprzeprowadzenie kontroli kluczowych), na których oparła wyłączenie wydatków, skutecznie w ciągu 24 miesięcy od chwili, w której dokonano wydatków.

4. Przewlekłość postępowania

- Naruszenie art. 31 rozporządzenia (WE) nr 1290/2005 oraz art. 11 rozporządzenia (WE) nr 885/2006 i art. 52 rozporządzenia (UE) nr 1306/2013 oraz art. 34 rozporządzenia wykonawczego (UE) nr 908/2014 w związku z ogólną zasadą prawa do przeprowadzenia postępowania administracyjnego w rozsądnym terminie i naruszenie prawa do obrony, gdyż postępowanie przed Komisją trwało nadmiernie długo.

5. Naruszenie zasady proporcjonalności

- Naruszenie art. 31 ust. 2 rozporządzenia (WE) nr 1290/2005 i art. 52 ust. 2 rozporządzenia (UE) nr 1306/2013 oraz zasady proporcjonalności ze względu na to, że poprzez ryczałtową korektę w wysokości 5 % Komisja nie oceniła odpowiednio rodzaju i zakresu ewentualnego naruszenia. W szczególności Komisja nie uwzględniła okoliczności, że Unia faktycznie ani nie poniosła szkody finansowej, ani nawet w ogóle nie istniało rzeczywiste ryzyko wystąpienia szkody, a skarżąca dopuściła się jedynie niewielkiego zawinienia (jeżeli w ogóle). Dodatkowo Komisja naruszyła zasadę proporcjonalności, gdyż bez zrozumiałego związku z latami budżetowymi 2006–2008, których dotyczą zarzuty, dokonała korekty salda za rok 2010.

⁽¹⁾ Rozporządzenie Rady (WE) nr 1290/2005 z dnia 21 czerwca 2005 r. w sprawie finansowania wspólnej polityki rolnej (Dz.U. 2005, L 201, s. 1).

⁽²⁾ Rozporządzenie Komisji (WE) nr 885/2006 z dnia 21 czerwca 2006 r. ustanawiające szczegółowe zasady stosowania rozporządzenia Rady (WE) nr 1290/2005 w zakresie akredytacji agencji płatniczych i innych jednostek, jak również rozliczenia rachunków EFGR i EFRROW (Dz.U. 2006, L 171, s. 90).

⁽³⁾ Rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 1306/2013 z dnia 17 grudnia 2013 w sprawie finansowania wspólnej polityki rolnej, zarządzania nią i monitorowania jej oraz uchylające rozporządzenia Rady (EWG) nr 352/78, (WE) nr 165/94, (WE) nr 2799/98, (WE) nr 814/2000, (WE) nr 1290/2005 i (WE) nr 485/2008 (Dz.U. 2013, L 347, s. 549).

⁽⁴⁾ Rozporządzenie wykonawcze Komisji (UE) nr 908/2014 z dnia 6 sierpnia 2014 r. ustanawiające zasady dotyczące stosowania rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 1306/2013 w odniesieniu do agencji płatniczych i innych organów, zarządzania finansami, rozliczania rachunków, przepisów dotyczących kontroli, zabezpieczeń i przejrzystości (Dz.U. 2014, L 255, s. 59).

⁽⁵⁾ Rozporządzenie Komisji (WE) nr 1233/2007 z dnia 22 października 2007 r. zmieniające rozporządzenie (WE) nr 885/2006 ustanawiające szczegółowe zasady stosowania rozporządzenia Rady (WE) nr 1290/2005 w zakresie akredytacji agencji płatniczych i innych jednostek, jak również rozliczenia rachunków EFRG i EFRROW (Dz.U. 2007, L 279, s. 10).

Skarga wniesiona w dniu 25 kwietnia 2017 – Rzeczpospolita Polska przeciwko Komisji

(Sprawa T-241/17)

(2017/C 195/55)

Język postępowania: Polski

Strony

Strona skarżąca: Rzeczpospolita Polska (przedstawiciel: B. Majczyna, pełnomocnik)

Strona pozwana: Komisja Europejska

Żądania

Strona skarżąca wnosi do Sądu o:

- stwierdzenie nieważności decyzji wykonawczej Komisji (UE) 2017/264 z dnia 14 lutego 2017 r. wyłączającej z finansowania Unii Europejskiej niektóre wydatki poniesione przez państwa członkowskie z tytułu Europejskiego Funduszu Rolniczego Gwarancji (EFRG) oraz Europejskiego Funduszu Rolnego na rzecz Rozwoju Obszarów Wiejskich (EFRROW), w części wyłączającej z finansowania Unii Europejskiej kwotę 25 708 035,13 EUR, wydatkowaną przez agencję płatniczą akredytowaną przez Rzeczpospolitą Polską;
- obciążenie Komisji Europejskiej kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

- Na poparcie skargi strona skarżąca podnosi zarzut naruszenia art. 52 ust. 1 rozporządzenia nr 1306/2013⁽¹⁾ poprzez zastosowanie korekty finansowej w odniesieniu do wydatków poniesionych przez władze polskie na rekompensaty za operacje niezbiierania plonów w 2011 r. w ramach nadzwyczajnych środków wspierania sektora owoców i warzyw ustanowionych na podstawie rozporządzenia nr 585/2011⁽²⁾, w oparciu o błędną wykładnię prawa, pomimo że wydatki te zostały dokonane przez władze polskie zgodnie z przepisami unijnymi, a w szczególności nie naruszały art. 85 rozporządzenia nr 543/2011⁽³⁾.

⁽¹⁾ Rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 1306/2013 z dnia 17 grudnia 2013 w sprawie finansowania wspólnej polityki rolnej, zarządzania nią i monitorowania jej (Dz.U. 2013, L 347, str. 549).

⁽²⁾ Rozporządzenie wykonawcze Komisji (UE) nr 585/2011 z dnia 17 czerwca 2011 r. ustanawiające tymczasowe nadzwyczajne środki wspierania sektora owoców i warzyw (Dz.U. 2011, L 160, str. 71).

⁽³⁾ Rozporządzenie wykonawcze Komisji (UE) nr 543/2011 z dnia 7 czerwca 2011 r. ustanawiające szczegółowe zasady stosowania rozporządzenia Rady (WE) nr 1234/2007 w odniesieniu do sektora owoców i warzyw oraz sektora przetworzonych owoców i warzyw (Dz.U. 2011, L 157, str. 1).

Skarga wniesiona w dniu 24 kwietnia 2017 r. – Lackmann Fleisch und Feinkostfabrik/EUIPO (Национальный Продукт)

(Sprawa T-246/17)

(2017/C 195/56)

Język postępowania: niemiecki

Strony

Strona skarżąca: Lackmann Fleisch- und Feinkostfabrik GmbH (Bühl, Niemcy) (przedstawiciel: adwokat A. Lingenfeller)

Strona pozwana: Urząd Unii Europejskiej ds. Własności Intelektualnej (EUIPO)

Dane dotyczące postępowania przed EUIPO

Sporny znak towarowy: Graficzny unijny znak towarowy zawierający elementy słowne „Национальный Продукт” – zgłoszenie nr 14 747 513

Zaskarżona decyzja: Decyzja Pierwszej Izby Odwoławczej EUIPO z dnia 16 lutego 2017 r. w sprawie R 1017/2016-1

Żądanie

Strona skarżąca wnosi do Sądu o:

- stwierdzenie nieważności zaskarżonej decyzji.